

A chicagói maffiaháború

Első könyv

TITOKZATOS és TÚZES

Hazugság és szerelem.

Így kezdődnek a háborúk.

*fine
selection*

BETHANY KRIS

BETHANY-KRIS

TITOKZATOS és TŰZES

**A chicagói maffiaháború
Első könyv**

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

ELŐSZÓ

Lily DeLuca úgy érezte, mintha egy érzéketlen kődarab volna, ahogyan a járdán ülve az utca túloldalán álló kétszintes, sárga házat nézte. Mozdulatlan és hűvös. Valaki biztosan lakik ott – úgy érzve, hogy valaki új –, mert korábban halványkék volt. És a járdától a bejáratig színes kövekkel kirakott kis gyalogjáró vezetett.

Az idő mindent megváltoztat.

Kivéve őt.

Na jó, tudta, hogy valami azért változott. Idősebb lett. Már nő, és nem kislány. Tisztában volt vele, hogy a házak nem őrzik falaik között egy örökkévalóságon keresztül az álmokat és a szeretetet, a biztonságot és a védelem érzését, csak arra képesek, hogy ezek illúzióját biztosítsák. Lily már nem volt naiv, és nem tekintett maga körül mindenre és mindenkire ugyanazzal az ostoba rácsodálkozással, mint régen.

Senki sem volt halhatatlan a világukban.

Még az ártatlanok sem menekültek.

Nagyot fújt, majd fejét hátrahajtva megint a házat nézte. Meg mert volna esküdni, hogy a fülében még mindig ott cseng bátyjának boldog kiabálása és biztatása, amikor végre megtanulta, hogyan kell mankókerék nélkül hajtani a bringáját. Négyéves korában, amikor először próbálták megtanítani fára mászni, fennragadt a fán,

mert nem mert lejönni. És nem sokkal az ötödik születésnapja után a kocsibehajtón állva teljes erőből tökön rúgta az idősebb bátyját, Dinót, mert kiengedte a befőttesüvegből a pókját.

Akkoriban Dino és Theo DeLuca mindig megengedték, hogy velük menjen mindenhova. Soha nem viselkedtek vele úgy, mint valami idegesítő húgicával, aki csak ahhoz ért, hogy elrontsa a szórakozásukat.

Lily végigpillantott a csendes utcán, és azon töprengett, vajon felismeri-e valaki. A Melrose Park nagyon régóta szolgált otthonául nemcsak az egyik legnagyobb olasz-amerikai közösségnek, de a Chicagói Szervezetnek is. Lehet, hogy az itt élők közül arcról sokan nem ismernék fel, de a neve nagyon is ismerősen csengene.

Talán mégsem volt annyira jó ötlet idejönni.

– Kisasszony! – kiáltott oda neki a taxisofőr a mellette álló taxiból, miközben egy méretes adag rágón csámcsogott. – Indulunk lassan, vagy mi lesz?

– A taxióra még megy? – kérdezett vissza Lily, de rá sem nézett a férfirra.

– Aha.

– És még mindig fizethetek kártyával?

– Aha.

Lily megrántotta a vállát.

– Nos, nem, még nem végeztem.

– Nekem mindegy – motyogta a pasi.

Amióta eljött Dinótól, már vagy ötödik alkalommal szólalt meg a mobil a zsebében. A bátyja adta neki ezt a vackot, miután elvette tőle a saját telóját azzal az indokkal, hogy égő.

Lily viszont úgy érezte, csak azért csinálja, hogy ezzel is jobban szemmel tarthassa.

Nem vett tudomást a telefonról.

Az előtte álló, kétszintes épületet viszont már nem volt olyan könnyű figyelmen kívül hagynia.

A mellkasában szúró fájdalmat érzett, ami gyorsan terjedt, és végül az egész testét áthatotta. Egyre csak erősödött. Minél tovább bámult, és minél tovább gondolt vissza arra a napra, amikor az úgynevezett családja elvette tőle mindazt, amit ez a ház őrzött, és megölte minden álmát, annál kízóbb lett a fájdalom.

Ó, nagyon, de nagyon fáj.

Nem menekülhetsz örökké, Lily.

A szavak, amiket Dino mondott neki, amikor megparancsolta, hogy térjen haza Európából, azóta sem hagyták nyugodni.

És a bátyjának igaza volt.

Mert menekült.

És legszívesebben azóta is futott volna. Úgy érezte, a halálos ítéletét írta alá, amikor beleegyezett, hogy visszatér Chicagóba.

Különben is, mit akar tőle ez a hely egyáltalán?

Mert Isten a megmondhatója, hogy már nem sok minden maradt, amit elvehet tőle.

Kezdhetné itt a főszelit, de az igazat megvallva fogalma sem volt róla, mit szeretne tanulni. A bátyjai több tucat különböző üzletben voltak érdekeltek Chicago-szerte, ami persze simán le tudná foglalni. A kérdés csak az, meddig.

Mert Illinois államban, Chicagóban ő soha nem lehet *egyszerűen* csak Lily DeLuca. Itt nem lehet egy arctalan senki. Nem lehet turista, nem lehet átutazó, nem olvadhat bele a tömegbe. Nem, ő Lily DeLuca volt, basszus; egy áruló lánya, árva, akinek az apját és az anyját is meggyilkolták; és a chicagói maffia két rivális capójának a húga. Emellett pedig – bár erre igazán nem szívesen gondolt – a

kora miatt a Szervezet más okból is elsőrendű célpontként tekintett rá.

Az istenit, sokkal keményebben ellen kellett volna állnia!

Vajon mennyi időbe fog telni, amíg a Szervezet elvesz tőle még valamit, amit szeret?

– Különben is, mi ez a hely? – kiabált ki a taxis az ablakon. – Mert így ránézésre nem sokat mutat, kislány!

Számára valóban nem.

De Lily számára...

Nem, mintha számított volna.

Felállt a járdáról, és lesöpörte a koszt szűk nadrágja száráról.

– Semmi különös – felelte Lily. – Semmi.

ELSŐ FEJEZET

A tartozás súlya összeroppanthatja az embert. Olyasmi ez, ami makacsul kitart mellette, élete minden pillanatában tudatában van. Soha nem szabadulhat meg tőle, még akkor sem, ha látszólag semmivé lett.

Damian Rossi egy évtizede várt arra, hogy megfizethesse a tartozását. Dino DeLuca soha, egy szóval sem említette, mikor jön el az alkalom, amikor vissza kell fizetnie, amivel tartozik, de a tudat akkor is állandóan ott motoszkált az agyában... mintha folyamatosan valami hatalmas súly lógott volna a feje felett arra várva, mikor zuhanhat alá.

Gyere át hozzám! Ideje a tartozásodról beszélgetnünk, Damian.

Még életében nem hallott súlyosabbat ennél a nyolc szónál.

Damian egész életét a maffia irányította. Jobban mondva a Chicagói Szervezet. Mivel csak huszonhét éves volt, mindenki másnak jelentenie kellett, és csak azután gondolhatott a saját érdekeire. Nem számított az sem, hogy vagy egy évvel korábban végül megkapta a gombját – ami azt jelentette, hogy ő is családtag lett. Senkit nem érdekelt, hogy a Szervezetben Damian éppen olyan beavatottnak számít, mint mindenki más. Számukra ő továbbra is csak egy taknyos maradt.

Ha az egyik idősebb capónak esetleg nem volt elég embere, akkor hívták, és neki mennie kellett. Ha a főnök megkérte, hogy hozzon neki valamit, akkor teljesen mindegy, mennyire feleslegesnek tűnt is a dolog, neki kötelessége volt elmenni, és a föld alól is előkeríteni. És az sem számított, ha három napja csak négy órát aludt, mert ha a Szervezetről volt szó, akkor Damiannek egyszerűen nem volt joga saját döntéseket hozni.

A Szervezet minden rohadt döntést meghozott helyette.

Mindig.

A legtöbbször nemigen bánta a dolgot. Ő választotta ezt az életet, és úgy érezte, jó abban, amit csinál. Persze az is igaz, hogy soha nem ismert másféle életet. Ötéves volt, amikor a szülei autóbalesetben meghaltak, és amikor részeges nagynénje és nagybátyja már nem voltak képesek gondját viselni, a Szervezet és annak tagjai fogadták be és nevelték fel.

Tartozol nekem, D!

A maffiában a tartozást mindig behajtják. Lehet, hogy néha, rövidebb időszakokra elfelejti az ember, de végül mindig megjelenik valaki, aki kíméletlenül megfizetteti. Damian úgy volt vele, hogy valószínűleg most jött el ez a pont. Nemigen tetszett neki, hogy Dino egy szóval sem mondta, miért éppen most, vagy milyen módon kell törlesztenie, de elfogadta.

Mert így működött a világ.

Dino DeLuca a város határán túl, egy erősen őrzött, tízhektáros birtokon álló, hatalmas házban lakott. Miután beengedték a kapun, és leparkolta a kocsiját, Damian elővett egy szál cigit, és rágyújtott. Még mindig volt vagy húsz perce a capóval megbeszélte találkozóiig.

– Szép az idő, de egy kicsit szeles.

A hang bal felől, a fák vonalán túlról érkezett. Arrafelé fordult, és éppen látta, amint Dino feltűnik, egyik kezében barna papírborítékot tartott, a másik keze mutatóján kulcsot pörgetett.

– Az istenit, nem tudnál valami zajt csapni?

Dino kuncogott. És tekintve, hogy mennyire halálosan komoly volt mindenben – legyen az üzlet, család, élet –, ez a hang teljesen meglepte Damiant. Persze érthető volt a komolyság. Ő maga sem az a fajta volt, aki könnyen átadja magát a hangulatainak és a képzelgésnek.

– Pedig elvileg te vagy a Szellem – felelte Dino, és megcsillantotta vakító vigyorát.

– Szívesen elfelejteném ezt a nevet.

– Hiszen rászolgáltál, D.

Damian megvonta a vállát.

– Teljesen mindegy. Ez még nem jelenti, hogy kedvelem.

Damian, aki árvaként nőtt fel, nagyon sokszor volt mások lába alatt. Kis növésű, vékony kiskölyök volt. Szinte mindenki azonnal elfelejtkezett róla. A nagynénje és nagybátyja házában csak az tette elviselhetővé a mindennapokat, hogy ott voltak vele az unokatestvérei: Tommas, Lea és Cara. Nem mintha velük jobban bántak volna. Laurent és Serena Rossi nem volt kimondottan szülőnek való. Ők négyen több időt töltöttek azzal, hogy egyik családtól a másikhoz költöztek, mint otthon.

Na igen. Damian többnyire nem volt szem előtt.

Mint egy kis szellem.

Végül ahelyett, hogy azok nevelték volna fel, akiknek ez lett volna a dolguk, egy csomó ember keze alatt érett férfivá. És ahelyett,

hogy a tanulmányaira összepontosított volna, egy pillanat alatt nyakig volt a maffiában és annak életvitelében. Így visszatekintve mindig úgy érezte, nagyon egyértelmű volt, milyen utat járt be az élete során. Gyerekkorától kezdve arra nevelték, hogy a család tagja legyen. Hogy érzéketlenné váljon az erőszakra és annak üzleti oldalára. Hogy elfogadja a család elvárásait, törvényeit és szabályait. Az igazat megvallva mindez nagyon is tetszett neki.

Damian mindig úgy tekintett magára, mint aki megtalálta a helyét az életben. Gyerekként soha nem volt feltűnő, és ez elkísérte felnőttkorában és a Szervezetben betöltött pályafutása során is. Nem minden ember születik gyilkosnak. Nagyon sokan nem vették észre, amikor közeledett. És így már távozni sem láthatták. A legritkább esetben vádolták éppen őt, amikor újabb holttestet találtak. Damian pusztán elfogadta a megbízást, elvégezte a melót, és továbblépett. Soha nem kérdezett.

– Azt hittem, odabent vagy, és tömöd a fejed – jegyezte meg Damian.

Dino elégedetten nézett végig a hatalmas házon.

– Élvezem a szabad levegőt, amíg lehet.

– Közeledik a tárgyalás?

– Kicsit több mint két hónap – felelte Dino halkán.

A maffiában elkerülhetetlen volt, hogy az ember előbb vagy utóbb bajba kerüljön. Dino nem volt hajlandó alkuat kötni, pedig évek óta zsarolással, pénzmosással és csalással vádolták. És arra sem volt hajlandó, hogy bűnösnek vallja magát. A pasinak istentelenül jó ügyvédje volt, de mindenki pontosan tudta, mi vár rá.

Ha mindent összeadnak, akár húsz évet is kaphat.

Damian tisztában volt vele, hogy a rohadékok az adható legnagyobb büntetésre hajtanak majd.

– Soha nem gondolkoztál még azon, miért csíptelek annyira már kölyökkorodban is? – kérdezte Dino.

Damian felnevetett.

– Nem.

– Talán azért, mert az élet mindkettőnkkel kegyetlenül elbánt. Talán önmagamra ismertem benned, amikor még úgy járkáltál utánunk, mint valami kis taknyos.

– Nem is vagy annyival idősebb nálam.

– Öt év.

– Mit akarsz ebből kihozni, Dino?

– D, te soha nem tetted fel a kezed és sajnáltattad magad. Amikor a szüleid meghaltak, mindenki jobbra-balra rugdosott. Amikor az én szüleim haltak meg, úgy kellett tennem, mintha soha nem is léteztek volna. Te egyszerűen elfogadtad, hogy ez a sorsod, és kész; mi azonban kénytelenek voltunk beletörődni. Szóval azt hiszem, ezt kedveltem meg benned, és persze az is segített, hogy mind a ketten elveszítettük a szüleinket. Ha más nem is, legalább együttéreztem veled. Pedig én nemigen szoktam ilyen lenni senkivel. Az istenit, hiszen még Theo sem kap tőlem mostanában egy rohadt karácsonyi lapot sem! Téged meg a vacsoraasztalhoz is meghívtalak.

Damian köhögéssel próbálta elrejteni a meglepettségét. Dino szinte soha nem beszélt a testvéreiről. Még ha ő és az öccse, Theo kénytelen volt is egy helyiségben tartózkodni, a két rivális capo úgy viselkedett egymással, mint két idegen. Öt év volt közöttük. Dino húga pedig évekkal ezelőtt eltűnt a DeLuca család életéből.

Ha eléggé megerőltette magát, szinte biztosra vette, hogy emlékszik még a szőke hajú, barna szemű kislányra, akit akkoriban le sem lehetett vakarni Dinóról és Theóról. Ha Damian jól tudta, a csaj tinédzseréveinek nagy részét egy bentlakásos magániskolában

töltötte, de nem biztos, mert Dino róla sem sokat beszélt. És ha a pletykák igazak, akkor kettejük között még a két fivérnél is nagyobb generációs szakadék tátongott.

– Jól emlékszem, hogy a húgodat Lilynek hívják? – kérdezte.

Dino felvonta az egyik szemöldökét.

– Miért?

– Csak úgy.

– Igen. Most huszonegy éves. Majdnem huszonkettő. Hamarosan itt a születésnapja. Miután elvégezte a gimnit, az utóbbi három évben csak utazgatott fel-alá Európában. Többnyire stoppal.

– Távol a bajtól?

– Igen, aminek nagyon örülök. Illetve amennyire én tudom, nem keveredett bele semmibe. Lily ugyanis... nincsen különösebben odáig értem. Havonta egyszer jelentkezett, de azt is csak azért, mert ez volt az egyetlen feltétele.

Damian kezdte úgy érezni, hogy ha ez így megy tovább, még a végén amolyan lelkizésbe fordul a beszélgetés. Márpedig erre a szarra senkinek nem volt szüksége.

– Szóval akkor miért akartál ma találkozni velem?

Dino elvigyorodott, de aztán gyorsan megint komoly lett.

– Ugye nem én vagyok az egyetlen, aki megkedvelt?

Damian el sem tudta képzelni, mire akar ezzel kilyukadni a másik.

– Tessék?

– Terrance.

A Szervezet főnöke.

– Igen, egész jól megértjük egymást, ha erre célzol – felelte Damian.

– Csak egész jól megértitek egymást, mi? Na persze.

– Mi van?

– Ugye fel sem tűnt?

Nyilvánvalóan.

Damian túlságosan fáradtnak érezte magát az efféle játékokhoz.

– Dino, én mindig azt teszem, amit a főnök mond.

– Az istenit! Ha csak annyi időt töltenél azzal, hogy szétnézz, és meglásd, mi folyik körülötted, mint azzal, hogy próbálj beleolvadni a környezetedbe, már rég többre vihetted volna.

– Ez tart életben – felelte vigyorogva Damian.

– Helyes – válaszolta Dino, és két kezét a zsebébe süllyesztette. – Joelből soha nem lesz főnök. Addig legalábbis, amíg Terrance-nek van beleszólása, semmiképp.

– De hiszen az unokája. Logikus lenne, hogy ha eljön az idő, Joel vegye át az irányítást.

– Na és? Már megmondtam, hogy Terrance okosabb ennél. A jó főnököt nem lehet kinevelni. Arra születni kell. És Joel nem született főnöknek. Terrance nagyon jól tudja. Basszus, az egész Szervezet tudja. Csak azt nem tudja senki, hogy ha ő nem, akkor ki veszi majd át az irányítást. – Aztán Dino hangosan nevetve hozzátette:

– Nos, én úgy sejtem, tudom, kit választott Terrance.

– Tényleg?

– Épp a szemébe nézek.

Damiant kirázta a hideg a meleg júniusi levegő ellenére is.

– Mondd, hogy szívatsz, baszd meg!

– Vigyázz...

– Ez még csak nem is volt vicces, Dino. Soha nem akartam főnök lenni, és még csak soha nem is utaltam ilyesmire.

– Igen, tudom – mormogta a capo.

– Akkor meg mi a fene ez az egész?

– Én soha nem mondtam, hogy ezt te akarnád, Damian. Mert ha tényleg te lennél a főnök, akkor az, amihez a legjobban értesz, a láthatatlanság, éppen, hogy a károdra válna.

– Pontosan – válaszolta. – Különbözik pedig szeretem, ha azt tehetem, amit csak akarok.

– Mondjuk, ez most sincs így.

Damian nem kezdett vitatkozni, mert pontosan tudta, hogy Dinónak igaza van.

– Terrance soha nem említett nekem semmi effélét – válaszolta még, és nagyon szeretett volna már témát váltani.

Teljesen mindegy, milyen tervei vannak a capónak, ő nem akart ezek részese lenni. Ha bárki akár csak sejténé, amiről az előbb Dino beszélt, Damian sokkal hamarabb egy hevenyészetten kiásott, sekély sírban találná magát, mint hogy egyáltalán módja lenne bármi miatt is bocsánatot kérni.

Márpedig ő nagyon szeretett élni.

– Persze hogy nem. Az ő szemében még nagyon fiatal vagy, de hidd el nekem, hogy kinézett magának. Szemmel tart, D. Mert úgy látja, hogy benned megvan, ami kell. Te *odafigyelsz*, baszd meg, és nem csak a saját istenverte szófosásoddal törődsz. Követed a szabályokat, ha hív, akkor felveszed a telefont, és megteszed, amire kér. Még soha nem gondolkoztál azon, miért nem adott még alád egy pár embert?

Damian kerülte Dino átható pillantását.

– De, néha.

– Azért, mert teljesen lefoglal magának. Miért akarna még többet a nyakadba borítani, amikor már így is több dolgod van, mint mindenki másnak plusz a főnöknek együttvéve? Ez csak azt jelentené, hogy sokkal kevesebb időd jutna az ő baromságaira. És nagyon

szereti, ha mindig a közelében vagy. Hányszor esett már meg, hogy a többiek rajtad keresztül akarták elérni a főnököt?

– Párszor.

...*nápon*ta. Damiannek a nyelvén volt a szó, de végül nem mondta ki.

– Tudod, mit mondott a múltkor Ben Riley-nak, amikor a főnököt kereste? A saját fülemmel hallottam – mondta Dino.

Ben DeLuca Dino idősebb nagybátyja és Terrance jobbkeze volt. Damian nem igazán kedvelte, de mindig megadta a neki járó tiszteletet.

– Mit? – kérdezte.

Dino biccentett felé.

– Azt, hogy Riley akár veled is megbeszélhetné előbb, bármit akar a főnöktől.

Damian kényelmetlenül nehezedett egyik lábáról a másikra.

– És?

– És Ben Terrance legfontosabb embere... mindig is az volt. Anynyira fontos, hogy ő az alvezér. Riley meg azért fontos, mert ő a főnök helyettese, őt ismerik az utcán, és őt ismerik a szövetségiek is. Terrance minden bizottsági ülésre magával viszi Bent és Riley-t, minden szarról kikéri a véleményüket, és benne vannak minden efféle hülyeségben.

– Miért érzem úgy, hogy van itt még egy *de*?

– De... javíts ki, ha tévedek, nem ugyanezt csinálja veled is?

– Még nem vettem észre – felelte Damian csendesen.

– Szerintem pedig észrevetted. A legutóbbi bizottsági ülésen is ott voltál, nem?

– De.

– És milyen volt? – kérdezte Dino.

Érdekes és tanulságos.

Damian futólag többször is kapcsolatba került már New York több fontosabb családjával, köztük a Marcello-klánnal, ami mind közül a legnagyobb és legerősebb volt, de életében akkor látta először egyszerre mindegyiket. És most már kezdte pedzegetni, miért beszél mindenki érinthetetlenként a Marcellókról. Mert mint-ha tényleg azok lettek volna. Damian nagyon tisztelte a Marcello családot, mert mindig úgy gondolta, okosabb, ha az ember tisztában van vele, ki a legnagyobb riválisa, és tiszteli őket pusztán azért, mert kihívást jelentenek.

– Azt azért érzem, hogy Terrance nem igazán kedveli Marcellóékat – jegyezte meg Damian.

Dino megrántotta a vállát, mintegy jelezve, hogy ez nem számít.

– Chicagóban mi vagyunk a nagy halak. New Yorkban meg ők. Jobb a békét megőrizni, mint háborút kirobbantani egy másik családdal. Ezt Terrance is tudja. Viszont a lényeg, hogy téged is meghívott. És természetesen Bentől és Riley-től eltekintve még soha nem csinált ilyet senkivel.

– Érthető, ha Ben és Riley elmennek, Dino. Alvezér és utcai főnök, haver.

– De te nem vagy egyik sem.

– Más alacsonyabb rangú katonák is jelen voltak a főnökök találkozásán.

– Inkább capók lehettek azok – felelte Dino. – Talán olyanok, akiknek valami dolguk van a többi családdal. Akik segítségével nyerhetnek valamit a főnökeik. Te ezzel szemben azért voltál ott, hogy tanulj. Csak Terrance neked nem mondta el.

Damian nagyot nyelt. Még soha életében nem érzett olyan hatalmas súlyt, mint ami ebben a pillanatban láthatatlanul a vállára ereszkedett.

– Nem akarok főnök lenni.

Valóban nem ez volt élete célja. Mert ha valaki főnök, az azt jelenti, hogy állandóan figyelik. A hivatalos szervek, a saját emberei és az átlagemberek is. És ennek kurvára nem lesz vége soha. És természetesen azt is jelenti, hogy ha bárki ugyanerre a pozícióra vágyik, annak magától értetődően a célpontja lesz. Márpedig ha tehetne, Damian szívesebben maradt láthatatlan.

Az isten szerelmére, ő szeretett *ön maga* lenni.

– Még tíz vagy tizenöt év múlva sem? – kérdezte Dino.

– Nem.

– Fura, mert Ben is úgy érzi, hogy készen állsz rá. Nem is értem, honnan szedhette az ötletet.

– Tőlem biztosan nem.

– És nem is nagyon tetszik neki a dolog – tette hozzá Dino mintegy mellékesen.

Ez most tényleg megragadta Damian figyelmét.

– Ben? – kérdezett vissza.

Dino csak egyszer bólintott.

– Jól hallottad. Egészen pontosan a nagybátyám úgy gondolja, ehhez te túlságosan független vagy... hogy túlságosan a magad feje után mész.

– És ha valaki a maga feje után megy, az neki gondot jelent?

– Ha ez azt jelenti, hogy nem irányíthatja mint főnököt, akkor igen – felelte Dino kuncogva. – Isten a megmondhatója, hogy az elmúlt években hányszor próbálta úgy intézni, hogy Terrance azt

tegye, amit ő akar, és néha sikerült is. De a legtöbb alkalommal Terrance már meghozza a saját döntését, mire Ben DeLucának egyáltalán lehetősége van eltöprengeni, hogy szerintem mi lenne a legjobb. Ha alkalom adódna, Ben simán lehetne főnök, ő azonban jobban szeret háttérbe húzódni, és másokkal elvégeztetni a munkát, semmint az előtérbe állni, és saját kezűleg intézni mindent. És ez baj.

– Pedig a jó főnök saját maga vesz kézbe mindent.

– Ben csak a háttérből szeret irányítani – felelte Dino, és felsóhajtott. – Érted már?

Damian hirtelen azt kívánta, bár ne értené, de az igazság az, hogy nagyon is gyorsan kezdett megvilágosodni előtte a dolog. Ha a maffia hierarchiáján belül valaki a legjobb úton volt ahhoz, hogy olyan pozícióba kerüljön, ahol egy másik tag nem szívesen látta volna, a helyzet megoldásának legegyszerűbb módja az volt, ha egyszerűen megszüntetik a problémát.

– Ben el akar intézni – mondta Damian.

Dino nyugodt, szenvtelen pillantása egy másodpercre sem rezdült, amint válaszolt:

– Jó esély van rá. Csak egy jó indok kell, amivel Terrance előtt igazolhatja, miért kellett megölnie. Valami olyasmi, ami Terrance szemében jogossá tenné. Ben már megtette ugyanezt a szüleimmel. Te pedig még csak nem is vagy neki családtag.

Damian nem igazán hallotta, amit Dino mondott.

– És mindez csak azért, mert Terrance kedvel?

– Szar egy világban élünk, ha az életedbe kerülhet, hogy kedvelnek, nem? – kérdezte Dino, és a hangjába egy kis jókedv vegyült.

Damian azonban nem talált ebben semmi humorosat. Jobban mondva rohadtul bökte a csőrét a dolog. Bentől az igazat megvallva

egyáltalán nem félt, de tisztában volt vele, hogy ez olyasmi, amit mindenképpen meg kell oldania. Vagy így, vagy úgy. És ha belegondolt, hogy Terrance szinte a saját véreként szereti a vén DeLucát, ez könnyen lehet, hogy igen nehéz lesz.

Na és persze ott volt még Dino is. Ő Ben unokaöccse, mégis elárulta neki a nagybátyja terveit. És ok nélkül biztosan nem tette volna. Szüksége van valamire Damiantól, vagy inkább kérni fog tőle valamit.

Valaki mindig akart valamit ebben a tetves életben.

– De most nem az a legfontosabb, hogy mit akar tenni veled Ben. Mert ez még nem most lesz. – Dino mélyet szippantott, majd felnézett a felhőtlen, kék égre. – Mára elég volt a friss levegőből. Menjünk be, és igyunk egy kávét.

– Akkor többet már nem is beszélünk erről? Ennyi volt?

– Ó, dehogya! Még nagyon sok mindent szeretnék megbeszélni veled, Damian.

Ahogy az sejthető volt.

– Így! – parancsolta Dino.

Damian egy hajtásra megitta a kávé maradékát. Még mindig éppen olyan csendes és szűkszavú volt, mint egy órával korábban, amikor belépett a házba. Dino vele szemben, egy jókora íróasztal másik oldalán ült, és a saját kávéját itta. A csészéjéből felszálló illatból ítélve egy kis whiskey-vel is feljavította.

– Miért mondtad el nekem? – kérdezte.

– A nagybátyámat?

Mi más?

– Igen.

Dino megvonta a vállát.

– Mert szeretnék mindent rendbe rakni magam körül, amíg még tehetem.

– Húsz év azért nem a világ vége, Dino.

– Egy cellában, ahol az ablakon rács van, a falak csupasz betonból vannak, és csak isten tudja, ki lesz a cellatársad? Maga a pokol.

Ez igaz.

– És nem tervezem addig húzni – tette hozzá Dino egy kicsit halkabban.

Damian rápillantott.

– Tessék?

Dino elhessegette.

– Semmi.

– Még mindig nem válaszoltál arra a kérdésemre, hogy miért tetted, haver.

– Nem, tényleg nem válaszoltam. – Dino az üres csészét az asztalra tette, majd egyik ujjával megkopogtatta a barna papírborítékot, ami már Damian érkezésekor is a kezében volt. – Nekem nagyon fontos a család. Annak ellenére, hogy a Szervezet milyen képet próbál eladni a *la famiglia*ról, és minden baromság ellenére, ezek semmit nem jelentenek számomra. Ez az egész pontosan az, amit mondtam: baromság. Kapzsis vagyunk, túlzásba esünk, és pontosan tudjuk, hogy ez így van. Mindenki irigyli azt, ami a másiké, Damian. Szerencsés vagy, hogy ezt észre sem veszed, annyira hidegen hagy a dolog.

Dino vigyorgott, majd a fejét ingatva hozzátette:

– Ahogy az utóbbi időben irányítják, a Szervezet bármelyik pillanatban darabjaira hullhat. Amíg az apám életben volt, mindig azt

mondogatta, hogy a Szervezet sokkal jobb volt akkoriban, amikor még a régi szabályok szerint mentek a dolgok.

– Úgy érted, a Cosa Nostra törvényei szerint?

– Igen. Akkoriban az egyik ember nem lopta meg a másikat. Akkoriban a becsület mindenkinek fölött állt. Nem az volt a legfontosabb, hogy a lehető legnagyobbat szakítsuk.

Sok igazság volt abban, amit Dino mondott. Még Damian is látta, hogy a Szervezet elsősorban a pénzzel törődik, hogy minél többet szedjen össze, és mindenki arra figyel, akinek a legtöbb pénze van. De hát nem így kell működnie egy maffiának?

– Nem nevezheted családnak azt, amikor a tagok bármikor a másik vérét veszik, és csak a vacsoraasztalnál tesznek úgy, mintha kedvelnék egymást – tette hozzá Dino.

Damian felnevetett.

– Pedig ez pontosan olyan, mint az én családom.

– És bármilyen rettenetes, az enyém is. Kifelé persze nagy szeretetet mutatunk, de alig bírjuk elviselni egymás társaságát. – Dino az asztalon keresztül Damian elé tolta a borítékot, majd elengedte, hátradőlt a székén, megint a kezébe vette a csészét, és hosszan kortyolt. – Nyisd ki!

Damian felkapta az asztalról a borítékot, kinyitotta, majd kiborította a tartalmát. Először egy fénykép került elő belőle egy csodálatosan szép, szőke hajú, barna szemű lányról, huncut mosollyal a száján. A kép alatt egy csomó papír volt a vele kapcsolatos adatokkal. Úgy érezte, behatolna ennek az ismeretlen lánynak a magánéletébe, ha elolvasná a papírokat, figyelme éppen ezért megint a halom tetején heverő fénykép felé fordult. A fotót egy kartonpapírra nyomtatták, első pillantásra képeslapnak tűnt. Damian megfordította, és elolvasta a macskakaparással írt szavakat:

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Wales, Anglia.

*A sör lehetne jobb is. De nagyon bírom az itteniek
akcentusát.*

A változatosság kedvéért most így jelentkezem be.

Hiányzol, D.

Szeretettel:

Lily

Damian észrevette a Lily neve alatti bal alsó sarokba írt dátumot.

– Csinos, mi? – kérdezte Dino.

Elég ártatlannak tűnt a kérdés.

Pedig Dino kérdései csak nagyon ritkán azok.

– Persze – ismerte be Damian.

Lily nagyon szép volt. Nagy, kerek, barna szemének íriszében zöld és aranyszín pöttyök játszottak. Csinos, rózsaszín, mosolygó ajka őszinte boldogságról árulkodott. Hullámos, hosszú, szőke haja keretbe fogta a szép arcot.

Damian elfordult a képtől.

– Mintha anyánkat látnám. Különösen ezen a képen. Mintha ő is úgy érezné, hogy amíg visszamosolyog, addig a világon semmi bántódása nem lehet. Mindig ez a legelső dolog, ami eszembe jut anyáról. És annak ellenére, hogy szinte soha nem beszélget velem, nagyon boldog vagyok, hogy ez megmaradt Lilyben is.

– Ez akkor készült, amikor elment Európába? – kérdezte Damian.

– Néhány hónappal később – felelte Dino. – Ez az egyetlen képem van róla, ahol teljesen a kamerába néz, és viszonylag nem régen készült. Még küldött nekem egy párat ezen kívül, de azokon mindig valaki más is ott van a képen, és egyébként is nagyon nehéz kivenni Lily arcát. Szerettem volna, ha látod, milyen. Nem sokat változott